

[3 ноября 2021 г. 22:31] Ммм, цей п'янкий аромат какао, ванільки і лілії... Хоча, він навіть не уявляв, з чого саме зварене те чарзілля, яким вона його причарувала... Але кожного разу, коли він ловив ці неземно фантастичні ноти в повітрі, то знав - його персональна відьма тут. Тоді він чекав і ревно шукав очима її маленький силует. Він чекав, коли зможе потонути в зелені її очей. Відьмацький погляд... Вона вміє дивитися прямо в душу. Від її погляду відчуваєш себе блаженно: ніби нічого неприроднього, але свідомість затьмарює бажання. Її тендітна фігурка зваблює похотливою цнотою. вона - демоніця з янгольськими крилами. Хоча, у її погляді стільки пристрасті, що до янгольського їй далеко. Але вона - незвичайна, вона не така, як всі. Та її й порівняти не можна. Мабуть, в усьому винне чарзілля, яким вона користується замість банальних жіночих парфумів. Емм, ні. Це її особливий аромат. Аромат недосяжної мрії, мрії, яку хочеться мріяти тільки тому, що це солодко. Бажання її може звести з розуму, Але цього хочеться. Зеленоока відьма...

[4 ноября 2021 г. 22:45] Вона запалює світ своєю усмішкою. Там, де вона - завжди шумно і емоційно. Він обожнює спостерігати за її емоціями. В пору її гарного настрою вона іскриться, наче ігристе шампанське і всім навколо тепло і комфортно. Вона вміє керувати настроєм натовпу. Але, якщо раптом у неї зникає настрій чи, не дай вищі сили, її хтось або щось засмутило, то навколо здійсмається гроза. О,

тааак, це повноцінна гроза з блискавицями і громом. І всі терпеливо перечікують це ненастя. О Господи, як же у ній, такій маленькій і тендітній на вигляд, вживаються всі стихії? Він обожноє вгадувати її настрої. Зачувши її швидку ходу по коридору, він вслухається у п'янкість її аромату. Він незмінний. Знову цей мікс. Він вже знає, що це залежність, вона - його персональна відьма, його особистий наркотик. Її хочеться знову і знову. Хочеться торкатися ніжної шкіри, відчувати її хвилювання. Вона дуже чутлива... Він вміє чекати... Ох, як же довго він її чекав...

[5 ноября 2021 г. 21:20] Вона дзвінко сміється серед купки безликих людей. Вона - кольорова, вони - сірі. Вона бризкає на них своєю фарбою, а вони струшуються, мов коти, на яких потрапила вода. Вони - то фон. Він сидить поодаль. Зараз він безсовісно заряджається нею. І через відстань він хмеліє від її аромату. Точно чарзілля. Зараз для нього вона - всесвіт. Зараз, бо потім - ні. Не можна. Категорично не можна. Вона не дозволить. А він просто не запитає... О, цей голос. У неї якимось по-нелюдському чарівний голос. І не дзвінкий, мов у весни, а теплий, осінній. Іноді вона дзвенить (не реально уявити, як у неї це виходить), але часто вона оксамитово муркоче низьким теплим голосом так, що забуваєш про все на світі. Здається, вона спеціально якимось налаштовує такий звук. Він давно спостерігає за нею. О, дуже давно. Він знає, що вона справжня. Це неможливо, але вона ніколи не грає. Не підлаштовується під інших. І цей голос не

спеціально. Він для всіх, але для нього - особливо. А ще він ловить її очі. Це бездонні океани зелені. З кожним днем він все більше мріє тонути в її очах. Так, саме в її. У всіх є очі. Є зелені очі. Але в неї особливо зелені. Вони зваблюють, провокують на гріх. Дивляться прямо у душу. Це лякає, але притягує. В її очах танцюють бісики. Навіть тоді, коли вона зла. Тоді її бісики стрибають навколо жовтого багаття, що розливається по зелені зіниць. Його лякає потреба у ній. Кожного дня, кожної хвилини, кожної секунди... Але не можна. Не так. Не зараз.

[5 листопада 2021 г. 21:46] Він обіймає її. Це мрія. А тепер реальність. Здається, немає нічого кращого, ніж ці обійми. Він не дивується, бо вона - рідна. Тепла. Ніжна. Вона піддається. Тихий видих змішується її муркотінням і зносить дах. Її тихий стогін, невимушений, природній, але спокусливо звабливий. Її дихання провокує на більше. Він знає, це не навмисне. Це вона. І кожного разу, коли вона так дихає, він максимально напружується, бо треба стримувати себе. Він не витримує і просить її так не зітхати. А вона сміється. Грається? Її сміх точно відьмацький. По-іншому ніяк, бо це його заводить. Вона не вміє слухатись. Вона вільна. Її важко, Ем, неможливо підкорити. У нього був план. Він довго і чітко вимальовував собі її приручення. А вона все зіпсувала. Вірніше, не піддалася. З нею не можна знати, що буде потім. Її не можна передбачити. А він сподівався... І вкотре переконався у тому, що вона - особлива. Вона

обіймає у відповідь. Далі - все. Її аромат проникає у кожну клітинку його тіла. Тепер вона під шкірою. А там недалеко до серця. Душі. Мозок у прострації. Він беззахисний. А вона знову сміється. Він ловить її погляд і тоне. Він торкається її уст. Не цілує. Тільки ніжно, обережно торкається таких звабливих уст. Солодко. Спрагло. Хочеться ще. Здається, її губи - то єдине джерело живиці. Якщо він зараз не вип'є, то його дах просто з'їде і не повернеться назад. І він п'є. Спрагло. Обережно. Ревно. Ця відьма вже все знає. О сили! Вона все знає, тому піддається його бажанню. Від цього стає лячно. Він відсторонюється. Вона усміхається, а в зелені очей танцюють бісики. Дарма. Він хоче її всю. Нехай вона вивертає його душу назовні, нехай вона сміється його несміливим дотикам. А він хоче її. Відчути. Сьогодні можна? А завтра?...

[9 ноября 2021 г. 21:56] Він знову у своїх бажаннях. Мріях. Він сам. Від цього стає ще гірше, бо всі думки полонить вона. Він намагається витрусити її, прогнати з думок, але вона як нав'язливий привид - весь час поряд. У його думках вона заливисто сміється, примружуючи свої зелені очі. Так проходить день. Коли світ накриває ніч, він радіє думкам про неї. А сьогодні вночі стається неочікувано очікуване: вона приходить до нього у сні. Вона легка, наче фея. Та ні, вона ж відьма! О, сили! Вона прекрасна у своїй легкості. Вона прозоро залітає у його сон. Спочатку здається, що це марево. А потім вона стає живою. Вона дзвінко сміється і з її очей бризкає шампанське. Він

спочатку не вірить, а потім простягає руку і торкається її чорного, як ніч, волосся. М'яке. Справжнє. Невже? Ти прийшла? Не обіцяла. Прийшла. Так п'яно відчувати твій аромат. Ти зводиш мене з розуму... Ти - мій наркотик. Ти - моя персональна відьма... Вона дивиться своїми зеленими океанами і мовчить. А потім посміхається. Проводить рукою по його щоці, ніжно торкається уст... Прийшла. Бо так хочу. Ти не радий? Знаєш, у відьми вночі багато справ. А я тут в гості залетіла). Вона тихо сміється. Навколо ніч, а від неї відходить світло. Чи то він марить? Ні, вона світла. Хех, парадокс - світла відьма. М, любий, я ненадовго. Мій чорний кіт залишився на даху чекати мене. І місяць сьогодні такий звабливий... Вона мрійно заплющує очі, а він не вірить у те, що зараз відбувається. У відьом вночі багато справ? То це не порівняння... Ти відьма. Ось тепер зрозуміло, чому ти так притягуєш. Але від цього стає легше. Я боявся своєї безпорадності. Я просто не міг пояснити це захоплення. А тепер віритиму, що це твої чари... Вона стає навшпиньки і легенько торкається його уст. Не наближається і хоче відсторонитися, та він однією рукою обіймає її за талію і притягує до себе. Він надто довго чекав. Його поцілунок пристрасний і владний. У ньому відчувається його бажання і спраглисть. Вона відповідає. Від цього зносить дах. Знову ці стогони, нерівне дихання. Це магія. Її тендітне тіло таке піддатливе... Але в одну мить вона відсторонюється від нього, облизується. Він сп'янілий. Вона - вже не та.

Мені час... Чорний кіт чекає на даху.... Вона робить кілька кроків і підходить до місячної стежки, що простягнулася з вікна. Не йди! Залишся! Я так довго тебе чекав... Вона дивиться йому в очі, а заглядає в душу і ступає на місячну доріжку. Він бачить, як вона підіймається в повітрі по цій доріжці, наче по сходах і нічого не може зробити. Тіло не слухається... А вона зникає у вікні так, як і з'явилася... Вранці він прокинувся від того, що відчув до болю знайомий аромат. Розплющив очі - нікого. Тільки маленька брошечка-зірка на підлозі біля вікна. Зачиненого. Ем, вона була???

[9 ноябрь 2021 г. 22:52] Сьогодні вона абсолютно така, як завжди. З її приходом у приміщенні стає живо. Вона все оживляє. Знову цей шампанський сміх. Весело вітається з усіма, однаково розтрушуючи свій гарний настрій. Він просто милується нею. До нього вона звертається, як і до всіх, тепло і щиро. Це гра? Чи, може, то були його марення? День сірий і похмурий, а її й весело. З її кабінету гучно грає музика і ніхто не робить зауважень. Всі, як один, знають, що там вона творИть. То її стихія. І всі, як один, під абсолютним впливом її стихії. Вони, наче сірі мишки, майже моляться на неї. Він захоплюється нею. І злиться. Їм можна любити її відкрито. А він просто ... колега? Адже і другом вона його ніколи не називала. Вона ходить коридорами, залишаючи шлейфи свого чарзілля. А він ловить її. Вона звертається до нього, щось запитує, а він завис... Вона перепитує ще раз і

збентежено ловить його погляд. А він розуміє, що ось зараз, коли вони вдвох, її очі змінюються... Вони стають зеленими бездонними океанами і... заглядають у душу. О, сили! Це повторюється! Його персональна відьма тут, з ним. Він обережно проводить кінчиками пальців по її щоці. Вона секунду дивиться на нього, а потім закриває очі, підставляючи своє обличчя. Ти моя... І сьогодні ти моя. Я так довго тебе чекав... Він цілує її, занурюючи руку у її чорне волосся. М'яке. Таке, як було сьогодні вночі. То ти була? Моє марево - то ти?.. Вона відсторонюється від нього і усміхається. У відьом вночі дуже багато справ). А чорний кіт підводить... Вона багатозначно подивилася на нього. Чого ти так дивишся?... У її очах хвилиною пронеслося занепокоєння. А він просто дивився на неї. Ти не можеш знати, що мені снилося... Ти цього просто не можеш знати. Він відсторонився від неї, наче намагався щось роздивитись. Як ти можеш говорити фразами з мого сну? Вона мовчала. Лиш спокусливо облизнула губи. Він зібрав усю волю, щоб не піддатися цьому невинному, але звабливому жесту. Не мовчи. Я вже нічого не розумію... Скажи... Ти... Не могла... Вона усміхнулася і низько промуркотіла Я просто відьма... З цими словами він помітив небезпечний відблиск в її очах. А вона вийшла з кімнати. Він просто сходить з розуму...

[9 ноября 2021 г. 23:55] Його не покидає думка про неї. Вірніше, про її слова. З цим треба щось робити. Він вже загубився між реальністю і сном. Чи це просто гра

уяви? Може, він просто хоче, щоб так було? Адже вона нічим не видає того, що прагне він. Увесь день він не стримується і спостерігає за нею. Вона звичайна. Як завжди, непідвладна обставинам. Його злить, як всі нахабно користуються нею. Саме так. Всі намагаються якомога більше зарядитися від неї. А вона рада старатися. Така відверта. Але зовні. Насправді вона як скринька на замочку. Цікаво, в кого ключик? Ні, він не хоче про це думати. Ем, вона сторониться його? Чи йому знову здається? Вони не залишаються наодинці. А він спрагло хоче побути з нею. Відчути її маленьке тіло. Його єство прагне. Ось в коридорі він переймає її за руку і хоче... Не можна! Цього не можна робити! В її очах знову той небезпечний блиск. Чому?.. Бо це неправильно... Її очі темніють. Вона знає щось більше, вона думає більше, але говорить лише "не можна. це неправильно". Як може бути неправильно сходити з розуму від її аромату, від її присутності, від її сміху? Це як перестати дихати. Неправильно. Це слово ехом віддається вслід за нею. Вона зникає. Він знову наодинці зі своїми думками. Як її можна зрозуміти? Він думав, що вивчив її. Але насправді нічогосінько не знає... Вона руйнує його плани, руйнує його стереотипи, руйнує його прагнення... Чому вона? А хто інший? Ні, тільки вона. Нехай вона вільна. Він знає, що відьму не приручити. Але ж...

[10 ноября 2021 г. 23:14] А вона звичайна відьма. Надприродньо весела, стримана, ввічлива, люб'язна... ем, добра? Вона завжди і всюди. Вона знає, що від неї

очікують інші. І вона знає, як догодити кожному. Протягом дня вона випромінює світло, добре сяйво. Вона чудово знає, що від неї хоче він. Вона давно вже вичитала його бажання і перевірила його думки. Вони радилися з котом. Чорний кіт вмовляв її погратися з ним. Не з котом. Вона вагалася. Як жінка, вона розуміла, що так не можна робити. Але відьма в ній провокувала на пустощі. Обидві сторони вимагали від неї покори. Але ж як можна гратися почуттями смертного? А раптом він повірить? Раптом звикне? А що тоді робити їй? Відьма потішатиметься, а жінка розумітиме, що це на її совісті. Чому можна допомогти всім і неможливо допомогти собі? Безкінечно довгий день. Одне радує - сьогодні пасмурно. Її нутро хоче туманів і мряки. Вона дивиться у вікно і згадує, як любить закутуватися у туман, огортати ним плечі, наче хустиною. Хочеться ночі. Безтурботності. А не оце все. Як же це втомливо... І, що робити? Чи хоче вона його? Його поцілунків, дотиків, слів? Мабуть, вона чинить неправильно, дозволяючи захоплюватися собою, але ж вона йому сказала, що це неправильно? Сказала. Вона все ще дивиться у вікно і говорить сама до себе, думає сама з собою. Відчиняє вікно і вдихає холод дня. Це тверезить. Важко боротися з собою. Вона намагається весь час триматися від нього подалі, але хоче бути в нього на очах. Хочє стати невидимою, але робить все, щоб він постійно звертав на неї увагу. Її стійкість сьогодні похитнулася. Жіноче єство бере верх. З цим треба щось робити... Вона кутається у

теплий шарф і виходить на вулицю. Вже сутінки. Ммм, вона блаженно вдихає холодне повітря і заплющує очі. Можливо, вже час...

[11 листопада 2021 г. 23:54] Вони сидять з котом на даху і дивляться на зорі. Сьогодні холодна ніч, то вона одягла свої темно-сині панчохи. Вони страшенно пасують до її фіолетового плаття. Довге чорне волосся виблискує у сяйві місяця. Кіт вилизує лапку і все вмовляє її почати гру. На її супротив він тільки задумливо поблискує зеленню своїх розумних котячих очей. Вона розповідає коту про розмову з ним. Запевняє, що то була остання розмова. Вона більше не підступиться. Кіт сміється у вуса і стверджує, що вона зовсім непереконалива. Її слова прозвучали ніяк. Кіт говорить, що він їй не вірить. І він не повірив... Звідки той кіт може це знати? Вона підставила обличчя вітру, а той грається з її волоссям. Вона сидить на даху і переміщує зорі. Намагається розібратися у своїх почуттях. Коту набридає ця гра і він йде гуляти по даху. Вона теж довго не сидить. Встає і ступає на місячну доріжку. О, як же вона обожнює гуляти ночами! Їй подобається володіти світом. Прогулянка довга, але коротка. Ось знайоме вікно. Вона підходить до нього і тихенько заглядає. Він. Переборовши свою несміливість, вона крадькома підходить до ліжка. Легенько сідає на краєчок. Невагома. Милується. Вагається. Потім ніжно торкається кінчиками пальців його щоки. Він не чує. Вона посміхається. Підносить свій пальчик до уст, цілує його і прикладає до його уст.

Він посміхається уві сні. Тоді вона нахиляється і цілує його. Він спочатку не реагує, та потім запускає руки в її довге волосся, притягує до себе. Вона піддається. Поцілунок стає з присмаком пристрасті. Її дихання збуджує його. Він хоче її. Нехай це його сон, та це найкращий сон. Він обіймає її за талію, пестить її спину, груди... Цілує її ніжну шийку, залишаючи доріжку поцілунків, легенько прикушує. Вона тихо стогне від його ласки... Кіт вже чекає її на даху. Вона повільно ступає по місячній доріжці, збираючи у жменьку маленькі зірочки. Кіт допитливо дивиться на неї, а вона загадково посміхається. Маленькі зірочки опиняються у вазочці. Сьогодні холодна і місячна ніч...

[21 ноября 2021 г. 21:27] Сьогодні зранку знову похмурий день . Вона чуває себе задоволеною. У її кабінеті знову грає музика. Вона творить. Це її простір. Відволікаючись від роботи, вона дивиться у вікно. Перебирає ніжне намисто, яке нагадує маленькі зірочки. І посміхається. Раптом стук у двері. Вона знає, хто це. Він обережно заходить, не чекаючи дозволу. Їхні погляди зустрічаються. Він просить її не покидати його, залишитися хоча б у його снах. А вона просто посміхається. Він підходить і торкається її волосся. Вона заплющує очі і дозволяє йому на хвилику заволодіти собою. Коту не сподобається, що вона так повела себе. Він, відчувши її слабкість, пригортає її до себе і ніжно цілує. Через цей поцілунок він просить її залишитись з ним. Адже він знає, що той сон, що наснився йому сьогодні, може стати останнім. Чомусь

вранці він відчув це. Він не хоче втрачати її... Ти подарувала мені світло. Тепер я вірю у силу почуттів. Ти та, для кого хочеться дістати зірку з неба... Хех, у мене цього багатства вдосталь) Вона пильно дивиться на нього. Ти не зможеш мене приручити. І просто не витримаєш мене) Це захоплення і з часом воно пройде. Ти сам чудово знаєш, що вічне тільки кохання, а захоплення минають... Він мовчки дивиться їй в очі. Мовчить. Він хоче сказати, але не може. Ще не може. Він вдихає її аромат і легенько торкається вуст. Відходить. Вона не тримає його. Біля дверей він обертається... Раптом буде пізно...

[21 листопада 2021 г. 21:46] Тепер він із нетерпінням чекає ночі. Він хоче знову відчувати її уві сні. Сьогодні туманна ніч. А на столі лежить її брошечка-зірка. Ця прикраса не схожа на звичайну цяцьку. Камінець цікавий і неповторний. Він помітив, що з приходом ночі той камінець починає світитися. Так незвичайно і ... холодно. Він просив її залишитись у його снах. Вона сказала, що він не приручить її. Нехай. Він згоден. Але нехай вона з'являється у його снах. Він боїться втратити її. Він лежить в ліжку і дивиться у вікно. Туман. Непроглядний. Чи прийде вона сьогодні? Адже вночі вона не така, як вдень. Вночі вона тепла. Ніжна. Близька. Повна протилежність дню. Він хвилюється. Чи сняться сні, коли туман? А раптом ні? А зірка на столі манить своїм холодом. Йому здається, що у сяйві зірки він бачить її. Вдивляється. Вона сміється своїм осіннім сміхом. Так тихо, але він чує її. У кімнаті

з"являється її аромат. Він сходить з розуму. Це факт. Це все вона. Її чарзілля. Відьма. Його зеленоока відьма.

[23 ноября 2021 г. 0:41] Увесь вечір вона мовчить. Чорний кіт намагається витрусити із неї хоч слово, але вона ігнорує його. Вперше вона не знає, що робити. Вона розгублена. Вперше. Відьми не вміють закохуватися. Відьми вміють кохати. Один раз. Чи погано це? Навряд. Якби так само було у людей, то вони б не розкидалися цим почуттям. Вона вже кохала. Палко. Віддано. Ревно. Вже. І лише один раз. Тепер у її серці порожнеча. Вірніше, воно крижане. Як місячне сяйво. Як зірки. Вона використала той один раз. Тепер все, на що вона здатна, це прихильність. Це відьмацьке прокляття. Вона ніколи не жалкувала про це. Так треба. Вона і зараз кохає. Тому одна. А він? Він пробудив у неї почуття щирості. Він зачепив струну душі. Вона відгукнулася. Ну й що, що одна струна? Вона не може сказати йому про це. Чорний кіт винить її у тому, що вона розкрилася перед ним. Вона виказала себе, загубила у його кімнаті зірку. А вона ж справжня! Кіт довго шипів на неї за це. А вона відмахувалася. Тепер ця зірка манить її туди. Вона прив'язана. А забрати не може. Місяць стелить доріжку. Час збиратися. Вона одягає своє фіолетове плаття. Розчісує довге волосся. Кіт невдоволено мурчить, відвернувшись від вікна. Хех, вона знає, що він піде слідом за нею полювати на туман. Кіт любить борсатися у тумані. Вона ступає на місячну доріжку. Вдихає холодне повітря. Не тверезить. Дурманить.

Туман там, унизу. Клубочиться. Вона тут, угорі, між хмарами. Ось його вікно. Ось її зірка. Вона радо сяє її присутності. З її появою по кімнаті розливається її чарзілля. Він спить. Це так звично. Вона приходить у його сон. .. Ти знову прийшла... Він дивиться на неї зовсім серйозно... Я повинна була зайти. Ти мене чекав. У тебе моя зірка. Я знаю твої бажання. Тому я тут... Вона встає і від її рухів у кімнаті солодко п'янить її аромат. Він глибоко вдихає. А вона проходить до столу і торкається брошки. Здивовано обертається до нього. Зірка тепла? Що ти з нею зробив? Адже зорі холодні... Нічого. Лише дозволив собі зізнатися у тому, що став залежним від тебе... Він обіймає її за плечі і повертає до себе... Ти стала моїм прокляттям і моєю винагородою. Не зникай. Твоя зірка гріється моїм почуттям. Відчуваєш? Не заперечуй... Вони довго дивляться один одному в очі. Вона стає навшпиньки і тягнеться до нього. Ммм, поцілунки. У ці миті він володіє нею. Але недовго....

[23 ноября 2021 г. 0:56] Сильний вітер завиває за вікном. Ще рано, але він прокинувся від цього звуку. Темно. Невидячими очима оглянув кімнату. Її ж нема! Але ж вона була! Вищі сили! Він втратив межу реальності і сну. Його сни стали його життям. У снах є вона. Така справжня і чиста. Але сьогодні вночі він зрозумів, що вона має свою віковічну таємницю. Це зрозумілося само собою. Він ловить тьмяний вогник зірки на столі. Вона не забрала її. Значить, прийде ще. Що її турбує? Що вона приховує? Чомусь він твердо

знає, що це якось пов'язане з ним. Вона ніби боїться. Він відчував її тіло. Реалістично. Її всю. Але в зелених очах з'явився сум. Безвихідь. Чому? Він потер долонями сонне обличчя і підійшов до вікна. Темно. Сильний вітер ганяє чорні хмари по чорному небу. Непогода. Жахлива непогода. Стоп. Непогода? /Але, якщо раптом у неї зникає настрої чи, не дай вищі сили, її хтось або щось засмутило, то навколо здійсмається гроза. О, тааак, це повноцінна гроза з блискавицями і громом/. Значить, з нею щось трапилось? Вірніше, вона засмутилася? Адже ця непогода стопудово пов'язана з нею. Зірка ледве жевріє. Він доторкнувся до неї. Холодна. Дивно. Вона сказала, що зірка стала теплою. А тепер знову холодна. Він же не охолонув у своїх почуттях до неї! Він так само хоче її, обожнює її, залежить від неї! Це все гірше, ніж гра Воланда. Тут немає передбачуваності. Чому вона? Чому не будь-яка інша? Вона. Відьма. Точно. Але його. Персональна. Хм, пощастило.

[23 листопада 2021 г. 1:06] Вона на кухні варить каву. Змішує у турці коричневий попел із злістю. Додає дрібку солі. Коли кава починає закіпати, вона додає туди ложку безвиході і ставить знову на вогонь. Вдруге приправляє ненавистю і ставить на вогонь. Втретє додає розпач, доводить до кипіння і прибирає з вогню. Кава міцна. Гаряча. Чорний кіт давно сидить під ліжком. Він знає її такою. Він знає, краще перечекати. І, да, він не заздрить людям. Сьогодні непогода. Жахлива непогода. Всі, хто вмє бачити і співставляти,

мають залишитися вдома. Вона розлючена. Їй не можна заводити стосунки із смертним! Ха! Вона сама має це вирішувати! Горнятко з кавою летить у вікно і відбивається голосним громом і яскравою блискавицею. Кіт укритися хвостом. Ех. Її шкода. Але вона так робить час від часу. Рідко, правда. Це перезавантаження. Скоро пройде. Кіт говорить сам з собою. А вона заварює нову каву.

[23 листопада 2021 г. 1:22] Сьогодні зранку всі сонні і невиспані. Місто збудила непогода, яка зненацька обірвалася нізвідки. Він проходить по коридору. З її кабінету не чути музику. Її немає? Він стукає у двері. Не чекаючи відповіді, заходить. Нема. Її немає. !!! Що сталося? А раптом з нею щось сталося? Він розгублено озирається довкола і виходить. Йде на своє місце. Ще з коридору чути шум, сміх. Він злиться. Кому може бути смішно?? Заходить в кімнату і... завмирає на долю секунди. Вона. Жива. Сміється!!! Він хвилюється, а вона безтурботно сміється!!! Сіра маса колег вже примостились заряджатись від неї. Він проходить на своє місце, вітається. Вона на секунду замовкає. Дивиться на нього. Її погляд не можна прочитати. Вона вітається у відповідь. Як належить. Поправляє своє довге волосся і по кімнаті розходить її аромат. Це навмисне? Хтось смикає її за руку і просить розповідати далі. Вона облизнула губи і продовжила свою розповідь. Сіра маса знову починає сміятися. Він теж слухає. Вона розповідає про свого кота. Чорного!!! Вищі сили! Дайте шанс не з'їхати з глузду остаточно.

Він знає про її чорного kota зі своїх снів. Все дуже переплітається. Вона знову поправляє волосся і він помічає на її шиї намисто, яке нагадує ту брошку-зірку, що лежить у нього на столі. Він заплющує очі і стрясає головою. Її голос сьогодні дзвенить, як осінній струмок, проникає у кожную клітинку. Вночі у снах вона теж говорить з ним, але іншим голосом. Від того голосу мурашки по шкірі. Зараз він спрагло хоче доторкнутися до неї. Йому конче треба дізнатися, як вона почувається і чи вранішня гроза пов'язана з нею. Він невпевнений, що сьогодні вона наснитися йому. Треба поговорити з нею вдень. Він втомився від цієї гри. Але він не може відмовитися від неї. Надто довго він її чекав...

[25 листопада 2021 г. 20:53] Під вечір він заглядає у її кабінет. Вона сидить за столом і щось пише. Відривається від роботи і дивиться на нього. У кімнаті приглушене світло. Лише настільна лампа світить на білі листи паперу... Ти сьогодні затримуєшся?.. Він підходить до неї і торкається волосся... Так, у мене ще є справи. Маю все завершити... Завтра ще буде час... Ні, завтра не буде... Вона задумливо подивилася у вікно, за яким пізня осінь слала темряву. .. Ти говориш загадкою. Ти знаєш більше, ніж всі?.. Можливо. Просто знаю. Правда, сьогодні була класна гроза?.. Вона посміхається з цими словами... Не впевнений, що гроза може бути класною. Скоріше, величною і непідступною... О, ніі, гроза може бути будь-якою. Ось ти яку б хотів?.. Вона обіперла голову на долоню,

відклавши свою писанину... Я б не хотів грози. Я б хотів тиші. Можливо ночі, місяця. Але краще спокою. Останнім часом я надто полюбив ніч. Особливо місячну. М, у тебе незвичайне намисто. Справжні камінці?.. Вона поправила волосся і разок на шиї блиснув під світлом лампи... Так, справжні. Ще й які! Сама назбирала... За вікном вже стемніло. Вона встала з-за столу і підійшла до нього... Я загубила один камінець. Місячної ночі... Вона дивиться йому в очі. Її дихання збуджує його уяву. Її п'янкий аромат знову проникає у кожну клітинку. Він хоче її. Хоче випити всю до дна. Вона стає навшпиньки і тягнеться до нього. Точно, як у нічному сні! Це божевілля не закінчується... Ти приходиш до мене ночами. Я так само обіймаю і цілую тебе. Я так само п'янію від твого аромату. Я став чекати тебе кожної ночі... Він торкається її чорного волосся, його руки гуляють по її маленькій фігурці. Вона тихо муркоче від цих ласк... Ти справжня? Ти дійсно зараз тут? Чи це знову сон?.. Вона тихо сміється... Звичайно, я тут. Як може бути по-іншому? Я приходжу до тебе уві снах? Ем, значить, я дівчина, що краде сні. Крадійка снів. Не знала. Я ненавмисне, чесно)... Вона лукаво заглядає в очі, а дивиться в душу... Ти незвичайна. Ти ж не зникнеш?.. Вона відійшла від нього і задумливо подивилася у вікно... Ми не знаємо, що буде завтра... Ні, ти ж знаєш! Ти все знаєш!?!.. Він хотів говорити, та не міг правильно дібрати слова... Я? Знаю. Ми не знаємо. Це

різне. Чи буду я завтра?.. Вона замовкла... Скоріше так, ніж ні.

[25 ноября 2021 г. 22:05] Сьогодні вночі дуже холодно. Перший сильний заморозок. Вся земля покрилася білим блискучим інеєм. Вони з котом п'ють каву на кухні. Кіт говорить, що сьогодні йому не хочеться гуляти. Краще замотатися в плед і порахувати зірки з вікна... Ні, я не можу сидіти вдома. Мене манить моя зірка. Вона в нього. Я повинна її забрати. Я не хочу, щоб він страждав. А він вже звик. Він вже захопився, розумієш?.. Чорний кіт махнув хвостом у відповідь... Він звичайна людина. Ти в нього не перша і не остання, не варто перейматися. Хоча, ні, відьма ти одна. Єдина. Хех, ох і пощастило йому... Кіт сьорбнув ще кави і апчихнув. Коту байз, бо всі коти самі по собі. А їй що робити? Радник з kota так собі... Я пішла... Вона встала і підійшла до вікна... Ні, ще не пішла. Місяця нема. Доведеться почекати. Вона вмостилась на підвіконні і почала рахувати зірки. Згодом їй це набридло і вона почала переміщати їх місцями. А місяць так і не з'явився. Вона не зможе пройти без місячної доріжки. Це табу. І це табу вона не може проігнорити. Вона вперто чекає місяць. Земля блищить сріблом від саява зірок. Всі зірки вона сто разів перемістила з місця на місце. Вже далеко за північ. Стало темно. А їй не спиться. Чорний кіт смачно сопе на дивані, вкрившись хвостом. Вона знає, що її зірка світиться там, у нього на столі. Вона сумує. Причому, ловить себе на думці, що це щиро. Вперше. Вперше

після того. Але вона знає, що цього не варто робити, бо скоро він...

[30 ноября 2021 г. 23:03] ... прокинеться і зрозуміє, що вона не прийшла. Вона ходить по кімнаті і весь час дивиться у вікно. Місяць так і не з'явився. Тільки зірки сяють. А прихвачена першим сильним заморозком земля блищить у світлі зірок. Вона знає, що скоро ранок. Вона сьогодні не прийде до нього. Ось так починається кінець. Не можна було не приходити. Це був би п'ятий раз. За правилами встановленими кимось давно, якщо відьма прийде до когось п'ять разів поспіль, то той хтось отримає її прихильність. Головне правило - не можна пропускати хоча б один раз. А вона пропустила. Здається, місяць навмисне не вийшов сьогодні. Місяць щось знає? Ах, кіт теж це знав, тому одразу не збирався гуляти по даху. Чому ж тоді кіт не розповів їй усе? Ще увечері вона могла б попросити місяць вийти. А зараз вже пізно. Вірніше рано. Вона дивиться на срібну землю і перебирає останні дні. Невже вона вчинила неправильно? Так, вона не може покохати. Але вона могла б стати прихильною. Могла б подарувати звичку, ніжність, надію. Вона залишила у нього свою зірку і це була причина її нічних прогулянок. Тепер той небесний камінчик треба повернути назад. Як? Вона вже не прийде до нього. Не зможе.

[30 ноября 2021 г. 23:44] На ранок вона з'явилася на роботі з запізненням. Це було незвично. Вона ніколи

не спізнювалася. Всі знали , що вона відповідальна і правильна, а тут... А сама вона знала, що всі відьми володіють часом. Її час був у маленькій торбинці. Вона завжди носила її з собою. Коли їй ставало нудно, вона пересипала час крізь пальці, граючись. Отож, сьогодні вона порушила одне з правил. Спізнилася. Кілька крупинок часу виспалися з торбинки, вона їх втратила. От і спізнилася. А він чекав на неї. Вже двічі приходив до її кабінету, слухав, чи не грає музика, стукав, смикав двері і... Зустрілися вони в коридорі. Вона, розпашіла від колючого вітру і морозу, влетіла в приміщення, наче хуртовина і просто вписалася у нього. Він перехопив їх, притримуючи за руки, утримуючи від падіння. Їхні погляди зустрілися. У її зелених очах літали сніжинки. І від неї пахло чарзіллям. Воно одразу полонило його думки. Прямо зараз він хотів її солодких поцілунків. Далеко по коридору почулися кроки. Вона відскочила. Невпевненим рухом поправила скуйовджене вітром волосся, а він упіймав її аромат. Сьогодні надворі пасмурно. Вже позимовому. Вона у своєму кабінеті. Сьогодні у неї грає одна пісня на повторі. Навіть за такими деталями він навчився розуміти її. Він теж жахливо не виспався. Цілу ніч верзлася всяка маячня. Це вперше за останні дні. Зазвичай йому снилася вона. Чи не снилася? Він заплутаний у своїй реальності. Сьогодні вона необхідна йому, як повітря. Він ніжно торкається її плечей і відчуває, як напружується її тіло... Ти сьогодні не прийшла... Я чекав... Я не змогла. У відьом завжди

повно справ... Вона повернулася до нього і усміхнулася. Чи сприймає він її слова за реальність?.. Я ж відьма)... Її погляд був якось сумний, хоча вона посміхалася... Ти моя персональна відьма. Я жахливо скучив за тобою. Ти потрібна мені... Він проводить кінчиками пальців по її щоці, торкається ніжної шиї, до якої хочеться доторкнутися губами. Зариває долоню у їх чорне волосся. Вона тулиться до нього... З тобою так спокійно. Ти приручаєш мене. Відьму можна приручити. Тільки треба дуже хотіти цього. Треба її покоха... Вона не договорила, бо у двері кабінету постукали. Вона відскочила від нього і взялася перебирати папери. Він відступив до вікна. Одна крупинка часу випала з торбинки. Постукали ще раз. Робочі моменти.

[12 январа 2022 г. 23:31] Він сидів у своєму кабінеті і думав над її словами: у мене ще є справи. Маю все завершити. Що вона мала на увазі? Адже ніхто не говорив про якісь вакансії чи звільнення. Значить, вона не буде звільнятися? Чи буде? Якщо так, то чому? Вірніше, не так - навіщо? Адже це її місто, її робота... Він струсив головою. Що за думки? Яка кому різниця, як хто живе? Чому це він вирішив перейматися її словами? Тільки тому, що вона сниться йому? Тому, що подобається? Чи тому, що, соромно зізнатися самому, він закохався у неї? Смішно. Ніхто не просив його це робити і не примушував. Чи... Стоп. Її аромат. Її чарзілля. Адже його притягує до неї з самого моменту її появи у них. Скільки вже пройшло часу?

Рік? Два? Три. Вона увірвалася у їхнє розмірене життя як свіжий вітер. І тоді він зрозумів, що це його мрія. Дуже довго він супротивився своїм бажанням і думкам, але не витримав. Він зрозумів, що закохався тоді, коли вона ще з'явилася тут. Але не піддавався. А тепер що робити? Її гра, загадки-думки, настрої - все це стало для нього невід'ємною частиною життя. Невже вона хоче позбавити його всього цього? Найстрашніше те, що він нічого не може зробити. Він і не розуміє нічого, що пов'язано з нею. Та, може, так і краще? Здається, її ж не можна зрозуміти. І взагалі, іноді він губиться у своїй реальності. Останнім часом його сни щільно вплелися в його дні, будні, реальність. І найстрашніше те, що це комфортно. А раптом все це - вигадка? Раптом він зараз піде до її кабінету, а її там нема? Він знову струшує головою. За вікном сутінки. Стукає у її двері. Тиша. Пробує відчинити - замкнено. Її вже нема. Вони знову не поговорили нормально. Вона щось говорила про завтра? Відьму можна приручити? Серйозно? Завтра треба розставити всі крапки над і. Скоріше б ніч.

[12 январа 2022 г. 23:49] Чекав ночі, а настав ранок. Якась містика відбувається навколо. Він йде по коридору і намагається ловити знайомий аромат. Нічого. Щось в душі тривожно теленькнуло. Голоси. Відчиняє двері - сіра маса є, а її нема. Ось її кабінет. Замкнено. Він обпирається на стіну і намагається скласти пазли. Цієї ночі він швидко заснув. І, як виявилось, дуже міцно. Йому навіть не наснився сон.

Ніч промайнула ну дуже швидко. І найстрашніше - її камінець. Він не світився з вечора. А на ранок на столі лежав звичайний шматочок бруківки. Цього не може бути... Просто не може бути... Що за маячня? Раптом по коридору почулися кроки. Він зхватився на зустріч, але зупинився. Це не вона. Якась інша. Чужа. Нова. Нова??? Йде сюди. Відмикає двері. І зникає, попередньо привітавшись. Збіг обставин? Він заходить за нею, новою. Все не те. Вона щось говорить до нього, а він роздивляється її. Раптом його погляд чіпляється за скляну снігову кулю, що стоїть на робочому столі. Її тут не було. У НЕЇ не було. Він бере її до рук, а в середині кулі, припорошені білим снігом, граються у сніжки він, вона і чорний кіт. У її волоссі заплуталися сніжинки, а він захоплено милується нею. Що за містика?? Він струшує кулю і білий штучний сніг починає кружляти, засипаючи фігурки. Він ставить кулю на місце. А цій новій байдуже. Вона не звертає на нього уваги. Це й краще. Він ще раз дивиться на кулю - ось де він щасливий зі своєю відьмою. За вікном почалася заметіль, що переходила у бурю. Нова злякалася, а він посміхнувся. Він знав, що то його відьма знову сердиться, а потім буде веселитися і сміятися. Сніг у кулі стих, а за вікном непогода володарювала над світом...